

[Langkilde.]

minister, om han ikke er enig i, at en sådan ordning næppe kan anses for holdbar. Jeg tror også, den ville give ombudsmanden et vældig forøget arbejde.

Den højtærede ministers lovforslag går i modsætning til udvalgets ud på en nedlæggelse af overformynderiet som selvstændig institution. Argumentationen herfor i bemærkningerne må forekomme noget svag, påfaldende svag. Det synspunkt, som i denne forbindelse synes mest nærliggende, nemlig at man ved en nedlæggelse som selvstændig illusion — jeg mener institution — næppe kan se, i hvilket omfang virksomheden i fremtiden drives med tab eller gevinst, er ikke fremhævet i ministerens bemærkninger; men det er vel netop spørgsmålet, om det ikke er rigtigst, at institutionen opretholdes, og at man har en revisionsbestemmelse i loven, som gør det muligt for folketinget efter f. eks. 5 eller 10 års forløb på ny at underkaste institutionens forhold en drøftelse. Jeg kan ikke se, at en inddragelse af overformynderiet som en almindelig statsinstitution i realiteten vil gøre nogen forskel i økonomisk henseende, ikke nogen betydelig forskel, og vil den højtærede minister fastholde denne ordning, må vi overveje vor stilling; for det er vel spørgsmålet, om en fuldstændig nedlæggelse da ikke vil være naturlig.

Vedrørende den fremtidige stilling for det personale, som er knyttet til overformynderiet, vil jeg blot gøre nogle enkelte bemærkninger, da hele spørgsmålet har spillet en vældig rolle i de overvejelser, der er gået forud for fremsættelsen af forslaget. Den højtærede minister er, som det fremgår af fremsættelsen, klar over, at det vil være tvivlsomt, om arbejdet med afgivelsen af de båndlagte midler kan klares af det personale, som er tilbage i dag. Hvordan har den højtærede minister tænkt sig at klare dette problem? Hvilke muligheder er der for at skaffe mere arbejdskraft og for at holde på den nuværende? Den politik, som har været ført over for det nuværende personale i årene siden 1962, er næppe et eksempel på, hvordan man skaber de bedste forhold på arbejdspladsen, hvad der jo ellers, som det fremgik af gårdsdagens debat her i det høje ting, fra alle sider er enighed om at man bør fremme, men jeg

mener, at personaleproblemerne må være egnede til en nærmere drøftelse i udvalget.

Jeg skal ikke sige meget om de andre lovforslag, som til dels hænger sammen med hovedspørgsmålet, blot vedrørende lovforslaget om anbringelse af umyndiges midler sige, at vi er enige i den ordning, som nu foreslås, og som indebærer en udvidelse af mulighederne for anbringelse. Der er på dette punkt og på andre punkter en række enkeltproblemer, som vi gerne vil drøfte i udvalget. Således vil jeg nævne retningslinjerne for udøvelsen af den dispensationsbeføjelse, som er hjemlet i § 5 i lovforslaget om anbringelse af umyndiges midler.

Vi vil være med til at underkaste de foreliggende lovforslag en indgående og grundig behandling i udvalget. Vi er klar over, at der ønskes opnået en ordning, således at loven kan træde i kraft den 1. april 1966; men vi pointerer, at der må være den fornødne tid til et grundigt udvalgsarbejde.

A. C. Normann: Jeg kunne tænke mig, at der ude omkring i befolkningen i vide kredse måtte råde den opfattelse, at overformynderiet her i landet må være en overmåde rig institution med en meget fornem økonomi, da man nu i så lange tider har nøjedes med at forrente kontohavernes indskud med noget, som har ligget på under det halve af markedsrenten, når vi tænker på obligationer. Men det er altså modsat, og nu er forklaringen givet i bemærkningerne, selv om denne forklaring jo kan forudses ikke at ville tilfredsstille kontohaverne eller disses værgere.

Den bestående tilstand har meget længe været følt, tror jeg, som en urimelig behandling af en befolkningsgruppe, der ikke kunne varetage sine egne interesser, og som det synes at vi har givet en for dårlig beskyttelse fra samfundets side. Vi nærer i det radikale venstre det ønske, at den foreslåede reform må blive en sådan, at den ikke alene sparer staten for udgifter i forbindelse med garantiforpligtelser eller i det mindste letter statens byrder, men også stiller kontohaverne bedre end hidtil; det må da vist være rimeligt at forlange, at kontohaverne ikke skal nøjes med 40 pct. af, hvad andre opnår af kapitalafkastning.